

et temma minno tütrele üöhhe tallofohha ostnud, ja et tüttar Hanso print olla. Minno tütre ennejä
käest ei janud ma mingisugust västust, eht ma sedda sül palvega nööndin. Wimale heitis mo-
nius herra, sedda ma jälle mitto aastad olin truiste-
teninud, armo minno peale, ja passas meie armo-
liko Suurt Keisri Herrat minno pärast. Minna
tussin seia, ja et hea melega tahtsin teada, mis-
suguse wäimehhe ma püddin sama, vallasin ma
ennast Hanso jure teomehhels. Müüd tunnen min-
na Hanso wägga hästi, ja eht jo tännia lõobb tem-
ma õelusse tassumisse tund. Sulle, armas Jürri,
tahtis ta surja tehha, et ja minno tüttart armas-
tad ja tüttar fa sind armastab.

Müüd räfis ta temmale föik, mis Hans tahhab
tehha, ja lässis Jürrit, et ta ennast walmis hoikas,
kui abbi tarvis olles.

Süddaa õ aeges läks Hans hiljusest tassa Martini
maia jure ja pistis se tattufest rippiwa wääwle
nidi pöllema. Lühikese aia pärast seisis föik tat-
tus tulle sees. Hans olli isse siis esjimesteist, kes
appi tulnud. Maria toa uist tahtis ta vast siis
sahti tehha, kui jo häddä leigesuremats lähhäts, et
se nenda wäija nääts, otsego olles temma Mariat
tulle surmast peastnud.

Selle aia sees, mil Hans maiaast asjo wäija-
framis, ollid Maria issa ja Jürri juba reddeli
hafna kohta vasto seina pannud ja Mariat wäj-
tonud. Iwan eht Pridit, suddas õige ta nimmi

olli, läks Maria toa usse jure ja sõi seestpoolt sedda
enne walmistud ptiitti wötnie augo sisse, nenda
et mitte üfeli wötti sisse läinud. Kui müüd föik
fraam maiaast olli Hanso maiasse widud ja Marti-
ni pöllewa maia lattus praego olli mahhalange-
mas, hüppas Hans pöllewa maiasse Maria toa
usse jure, Mariat wäjatoma. Ta pöris wöttit
näppo wahhel mitmed ringi, agga se ei läinud
wötnie auto. Üllitseit raggises ülle temma pea.
Üts jäggo laest langes sisse, se ölle lattus olli
mitmest kohhast ümber maia mahha libbisenuud ja
pölles otsego tulle mäggi. Hans tahtis wäija,
agga parrago, ei teed tuskilt leida. Range passa-
wus, suits ja aur lässid suremats ja ta jää oima-
sets, langes mahha, minnestas ärra ja jää tullesse,
Teisel hommitul, kui Martin lüllaast tagagoji tulli,
leidis ta omma maia ossemel tuhha humito. Ta
warra ja ta fuggulane ollid sül wäjatodud, agga
Hanso polnud tuskilt leida. Nad facevasid ja ot-
sid maia warre läbbi ja leidsid wimale sealt Hanso
kehha üsna sooks pölenud. Kui müüd Hanso pöl-
lend kehha ta maiasse sai widud, fus Martin ja
Maria fa ollid, tulli Maria issa ilma habbemeta
tuppa. Martin, temma peale wadates, tunnistas
tedda omma Gibberisse sadetud fuggulasse näolis-
sets. Ja ta sai fa kohhe selget otsust fest fätte,
et Pridit Ma lele neid sauno haffas räfima: Ma
paunen wägga inimes, Martin, et fa mind jo
mitte enne ei olle tundud. Jummal ei tahtnud